

תת"ע 12209/01/22 - מדינת ישראל נגד דורון אזולאי

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

תת"ע 12209-01-22 מדינת ישראל נ' אזולאי
תיק חיצוני: 10156386590

בפני	כבוד השופט אור לרנר
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	דורון אזולאי

החלטה

בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדרה של הנאשמת.

הנאשמת טוענת כי מעולם לא קיבלה לידיה הזמנה לדיון וכי אישור המסירה שנשלח לעו"ד שלמה ערד אינו מפורט דיו. עוד טוענת הנאשמת לכשלים ברישום הדו"ח.

המאשימה מתנגדת לבקשה ומציינת כי לא הוגשה במסגרת סד הזמנים הקבוע בחוק. כן טוענת המאשימה כי דבר הדואר נמסר ליעדו.

דין הבקשה להידחות.

כפי העולה מאישור המסירה שנשלח לתיק, דבר הדואר נשלח לעו"ד שלמה ערד, אשר לפי דברי המאשימה הגיש בשמה של הנאשמת את הבקשה להישפט. טענה זו לא הוכחה על ידי הנאשמת. אישור המסירה חזר בציון שנמסר לידי "גילה" ונחתם לכאורה על ידה ולצד זאת שמו של המוסר - "רון שפורר". די בדברים האמורים כדי לחייב הנאשמת לבצע את הבירור הנדרש ברשות דואר, על מנת להוכיח כי לא קיבלה את דבר הדואר מסיבות שאינן תלויות בה ו/או לערוך בירור במשרדו של עו"ד שלמה ערד.

יפים לעניין דבריו של כב' הש' צלקובניק בעפ"ת 50287-05-22 סיביליה נ' מ"י (17.6.22):

"מאישור המסירה שהוצג, עולה כי ההזמנה לדיון חזרה בציון "לא נדרש", והפרטים המצויינים באישור המסירה - תאריך ושם הדואר - גם אם מלוא הפרטים באישור לא מולאו, די היה בהם כדי לערוך בירור בדואר בקשר לנסיבות החזרת הדואר, ובירור זה לא נערך על ידי המערער".

כן ר' עפ"ת 25448-05-22 זיני נ' מדינת ישראל (14.6.22):

"אכן, כפי שטען הסנגור, באישור המסירה שהוגש לתיק חסרים תאריך, פרטי פקיד המסירה וחתימתו, ואולם לטעמי לא די בכך כדי לסתור את חזקת המסירה, זאת הגם שלא נעלם מעיניי כי ישנה פסיקה של בתי משפט אחרים, לרבות בתי משפט מחוזיים, הקובעת אחרת. בפסיקה רבה של בית המשפט העליון נקבע, כי אין בליקויים באישור המסירה כשלעצמם כדי לסתור את חזקת המסירה, וכי הנטל לסתור את חזקת המסירה מוטל על הנמען".

ואף רע"פ 5008/21 שמעון ביטון נ' מדינת ישראל (30.8.21):

"אמנם ישנה חשיבות רבה לציון פרטים מלאים באישור המסירה, אך על הטוען כי לא קיבל את ההודעה להסביר כיצד התיעוד החסר פגם ביכולתו להוכיח זאת, ולא להסתפק בטענה כללית, כנטען במקרה דנן (ראו רע"פ 5356/20 טחאן נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (12.8.2020))."

לא זו בלבד שהנאשמת לא ערכה בירור כנדרש, הרי שבקשתה כלל לא נתמכה בתצהיר לצורך אימות עובדות.

לאור האמור, אני קובע כי הנאשמת לא הציגה סיבה מוצדקת להיעדרותה מן הדיון.

בנוסף, כפי העולה ממסמכי התיק, ההודעה בדבר הקנס (קרי עותק מגזר הדין), נשלחה לנאשמת והתקבלה על ידה ביום 10.3.21; כך שממועד זה היא נחשבת כמודעת לגזר הדין. על פי הוראות החוק, ניתן להגיש בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר רק 30 ימים מיום שהומצא פסק הדין לנאשמת (סעיף 130(ח) סיפא לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982), זאת לא עשתה הנאשמת ולפיכך אין לה להלין אלא על עצמה. ר' לעניין זה עפ"ת 50287-05-22 סיביליה נ' מ"י (17.6.22):

"עוד אוסיף כי בנסיבות אלה, כאשר המערער לא מסר עובדות כהווייתן לגבי המצאת פסק הדין, הרי שאין מקום להתערב גם בהחלטת בית משפט קמא לפיה הבקשה לביטול פסק הדין המתבססת על מועד אישור המסירה, הוגשה שלא בסד הזמנים על פי סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי, ויש לדחותה".

בחנתי אף את טענותיה של הנאשמת בעניין הכשלים הראייתיים, טענות שעיקרן מהימנות גרסת השוטר. טענות אלה יכול והיו בעלות משקל, לו היה מתנהל הליך הוכחות ומהימנות השוטר היתה עומדת למבחן בעת עדותו, אך אין די בהם כדי להחזיר את הגלגל לאחור. לשם ביטול הרשעת הנאשמת דרושה מסה נכבדת של ראיות אשר מטילה צל כבד על הרשעתה. לא כך הדבר בעניינו. יפים לעניין דבריו של כב' הש' קוטון בעפ"ת 36978-04-18 הייתם סבית (31.5.18):

"קיים קושי רב בקבלת טענות עובדתיות אשר מטרותן להתעמת עם דברים ברורים שרשם השוטר בהודעה, בעוד הטענות הן טענות כבושות שעומדות בסתירה מוחלטת לאמור בהודעה על תשלום

**הקנס ובדברי המערער עצמו אשר בסמוך אליהם מתנוססת חתימת ידו.
צדק אפוא בית משפט קמא עת קבע שטענות המערער בתצהירו היו ראויות להישמע אילו היה
מתנהל משפט, היינו הליך הוכחות. אלא שהמערער בחר שלא להגיש בקשה להישפט במועד
ובחר לשלם את הקנס שהוטל עליו. רק לאחר יותר מחמישה חודשים מיום קבלת ההודעה
(12.9.17) חתם על התצהיר הנלווה לבקשה שהגיש לבית משפט קמא".**

מאחר והנאשמת לא הציגה סיבה מוצדקת להיעדרותה מן הדיון, הגישה את הבקשה שלא במסגרת סד הזמנים הקבוע
בחוק ולא הצביע על חשש ממשי לעיוות דין, אני דוחה הבקשה.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, א' אלול תשפ"ב, 28 אוגוסט 2022, בהעדר
הצדדים.